

РЕШЕНИЕ

№ 1185

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11261** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба с вх. №27810/16.09.2019г., подадена от адв. С. Ю., като пълномощник на В. Д. Г. от [населено място], и във вр. с Определение №3759/11.03.2020г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Пето отделение по адм. дело №2801/2020г.

Ищцата моли съда да осъди НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ (НАП или Агенцията), представлявана от изпълнителния директор, да ѝ заплати обезщетение в размер на 1000 (хиляда) лева за неимуществени вреди, претърпени в периода от 15.07.2019г. до 16.09.2019г. – датата на предявяване на иска, в резултат на неизпълнение в достатъчна степен от страна на ответника на задължението по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR или Регламент (ЕС) 2016/679), заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от 15.07.2019г. или алтернативно от датата на завеждане на исковата молба, до окончателното изплащане на вземанията. Претенцията е уточнена с допълнителна молба от 28.10.2019г.

Ищцата поддържа, че като орган, който отговаря за приходите на държавата, НАП следва да е обезпечила по безупречен начин своята киберсигурност и в най-голяма степен да гарантира по ефективен начин и сигурността на личните данни на

гражданите на РБългария. Смята, че това негово задължение ответникът не е изпълнил в най-добра степен, което е довело до пробив в информационната му система и личните данни на хората са били разкрити пред трети лица, който факт е бил оповестен от медиите на 15.07.2019г. Твърди, че в случая не е била положена достатъчна грижа и не са били приложени ефективни мерки за защита на сигурността на данните, което според нея представлява нарушение на задълженията, установени в чл.59, ал.1 ЗЗЛД и чл.24 и чл.32 GDPR. Сочи, че при извършена от нея справка чрез специално изработения от НАП софтуер, с кратко текстово съобщение (SMS) Г. била уведомена, че нейни лични данни са били неправомерно разкрити. Този факт я накарал да се почувства възмутена от допуснатия пробив в информационната сигурност и от безкритичното отношение и неадекватни реакции на държавните институции. Твърди, че оттогава живее в постоянен страх и притеснения, защото се чувства незащитена от държавата. Обосновава претендираните неимуществени вреди с изпитваните притеснения и страх, че може да бъде злоупотребено с личните ѝ данни, включително като бъде отчуждено нейно имущество, изтеглени влоговете ѝ или да бъдат изтеглени кредити от нейно име, да бъде променено гражданското ѝ състояние или открадната нейната самоличност и използвана по всевъзможни увреждащи я начини. Според изложеното в исковата молба в медиите са били публикувани множество плашещи материали за това как биха могли да бъдат използвани неправомерно разкритите лични данни, като според специалисти в областта този конкретен случай можело да се определи като по-лош дори от Ч., тъй като не се знаело кога във времето и по какъв начин може да бъде злоупотребено с изтеклите лични данни. Не претендира за разноски по водене на делото.

Ответникът - НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, представлявана от изпълнителния директор, оспорва предявения иск и моли съда да го отхвърли. В Отговор на исковата молба от 27.05.2020г. поддържа, че към настоящия момент липсват основания да се твърди, че осъщественият неоторизиран достъп до информационните системи на НАП е резултат от действия и/или бездействие на органи или длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Твърди, че от подадената жалба не става ясно кое конкретно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице при ответника са довели до описаните психическо и емоционално състояния на ищцата. Излага и доводи за недопустимост на предявения иск, тъй като няма влязъл в сила акт на компетентен орган с който да е безспорно установено незаконосъобразното действие/ бездействие на НАП. Претендира да му бъдат присъдени разноски по водене на делото за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на исковата претенция излага и в представени писмени бележки по същество на спора.

Прокуратурата на РБългария, представлявана в производството от прокурор К. от Софийска градска прокуратура, изразява становище, че искът е основателен и доказан и моли съда да го уважи, но в по-малък от претендирания размер.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Съгласно чл.2, ал.1 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) Агенцията е специализиран държавен орган към министъра на финансите за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания, и определени със закон частни държавни вземания. Едновременно с това НАП е администратор на лични

данни по смисъла на чл.4, §7 от Регламент (ЕС) 2016/679 и в това качество обработва личните данни на ищцата.

Не е спорно между страните и се установява с косвени доказателства, че в резултат на умишлени действия на неустановени трети лица на 15.07.2019г. е бил осъществен неоторизиран достъп до информационната система на НАП и е публикувана информация, съдържаща се в информационните бази данни на Агенцията, като са били разпространени лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица. За изтичането на личните данни са били уведомени Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) с писмо вх. №ЕП-37-00-137/16.07.2019г. и С. градска прокуратура (СГП) с писмо вх. №14091/17.07.2019г.

Няма спор между страните и е общоизвестно обстоятелството, че във връзка с извършения неоторизиран достъп до база данни на Агенцията и последвалото разпространение на лични данни, е било разработено специално приложение, активно от 25.07.2019г., чрез което всеки български гражданин е можел да провери дали негови лични данни са станали обект на неоторизиран достъп.

За установяване на обстоятелството, че нейни лични данни са били обект на нерегламентиран достъп ищцата е представила и по делото е прието копие от екранно изображение (screenshot) на получено на 09.08.2019г. кратко текстово съобщение със следното съдържание: „НАП: По заявка номер 3326 ИМА неправомерно разкрити лични данни“ 16:28ч.“.

В съответствие с указанията на съда, дадени в т. IV.2. от Определение №8036/21.10.2020г. ответникът е представил по делото Справка от 04.12.2020г. със следното съдържание: „За идентификатор [ЕГН] има разпространени данни, които включват: - ЕГН и имена“. Справката не съдържа индивидуализиращи данни за нейния издател.

От представените от ответника и приети по делото писмени доказателства се установяват следните относими към спора факти:

Със Заповед №ЗЦУ-586/30.04.2014г. изпълнителният директор на Агенцията е наредил, смятано от 01.05.2014г. в НАП да се внедри Система за управление на сигурността на информацията (С.) по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006, която включва изрично и изчерпателно посочените документи, съгласно т.1.1. – т.1.9.

През 2016г. са били утвърдени Вътрешни правила за оборот на електронни документи и документи на хартиен носител (Заповед №ЗЦУ-535/11.05.2016г.). На 17.06.2016г. със Заповед №ЗЦУ-733 изпълнителният директор на Агенцията е утвърдил и Процедури, с приложения към тях, на Отдел „Превенция на финансовата и информационна система“ в Инспекторат на НАП; Вътрешни правила за мрежовата и информационна сигурност“, както и „Политика по информационна сигурност на НАП“.

Със Заповед №ЗЦУ-1596/29.11.2017г. изпълнителният директор на НАП е утвърдил „Указания за унищожаване на информация и информационни носители в НАП“, заедно със съответни приложения и „Описание на методите и минималните препоръки за санитарна обработка (саниране) на данни и софтуер“.

Със Заповед №ЗЦУ-1436/15.10.2018г. изпълнителният директор на НАП е утвърдил: „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл.10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на

образци на процедура“, „Указания за попълване на образца на инструкция“ и др. За установяване на твърдените от него факти и обстоятелства ответникът е представил и следните писмени доказателства: Указания за обозначаване и работа с информацията; Правила за използване на електронна поща в Интернет на НАП; Правила за ползване на мрежови файлови ресурси; Правила за правата и задълженията на потребителите, ползващи информационни активи в НАП; Правила за работа от разстояние в НАП; Правила за работа с преносими информационни активи в НАП; Правила за управление на достъпа до информационни активи и услуги в НАП, – всички без указани дата на приемане и орган, който ги е издал; Списък на видовете операции по обработване на лични данни за които се изисква извършване на оценка за въздействието върху защитата на данните съгласно чл.35, §4 от Регламент (ЕС) 2016/679; Указания за унищожаване на информация и информационни носители в НАП; Описание на методите и минималните препоръки за санитарна обработка (саниране) на данни и софтуер; Вътрешни правила за оборот на електронни документи и документи на хартиен носител в НАП; Методика за анонимизиране на индивидуални данни от м. януари 2017г.; Инструкция №2/08.05.2020г. за мерките и средствата за защита на личните данни и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Политика по информационна сигурност на НАП от м. май 2016г.

Не е спорно по делото и на съда е служебно известно обстоятелството, че в резултат на неоторизирания достъп и неконтролирано разпространение на лични данни, съхранявани в информационните бази данни на Агенцията, е била извършена проверка от КЗЛД. В хода на проверката Комисията е установила, че при осъществяване на дейността си НАП, в качеството ѝ на администратор на лични данни, не е приложила подходящи технически и организационни мерки, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица, в различен обем. Издадено е било Наказателно постановление (НП) №04/28.08.2020г. от председателя на КЗЛД, потвърдено с Решение на Софийски районен съд от 26.10.2023г. по н.а.х. дело №14811/2020г. Този съдебен акт, както и НП №04/28.08.2020г. са отменени с Решение №1247/26.02.2024г. на Административен съд София – град (АССГ) по адм. дело №12334/2023г., поради изтекла погасителна давност.

С Решение №ППН-02-399/22.08.2020г., на основание чл.58, §2, буква „г“ във връзка с чл.57, §1, буква „а“ и чл.83, §2, букви „а“, „в“, „г“, „е“ и „ж“ от Регламент (ЕС) 2016/679, КЗЛД е разпоредила на НАП като администратор на лични данни да съобрази операциите по обработването на данни с изрично дадените указания в т.1 – т.20. По жалба на НАП пред АССГ е образувано адм. дело №10477/2020г. С Решение №565/02.02.2023г. съдът е отменил акта КЗЛД, в частта му относно Разпореждания №, № 7, 14 и 15 изцяло, Разпореждане №5 в частта му: "Да се предприемат необходимите действия за създаването на одитни записи на отделните събития и дневници (журнали) за привилегированите потребители" и Разпореждане №16, в частта му относно "повторното използване на такива данни". Жалбата на НАП в останалата ѝ част е отхвърлена. С Решение №1398/07.02.2024г. по адм. дело №3781/2023г. Върховният административен съд е отменил, в обжалваната му отхвърлителна част, съдебния акт по адм. дело №10477/2020г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ. Към настоящия момент няма постановен и влязъл в сила съдебен акт по новообразуваното адм. дело №1558/2024г.

За изясняване на спорните факти по делото са събрани гласни доказателства. Съдът

кредитира показанията на свидетелката И. В. М. – дъщеря на ищцата, като последователни, непротиворечиви и основани на преки нейни впечатления. Свидетелката разказва, че през м. юли или август 2019г. извършила проверка за себе си и за семейството си дали техни лични данни са изтекли от информационните масиви на НАП вследствие на хакерската атака. Такава проверка тя лично направила и по отношение на майка си В. Г.. Когато разбрала, че нейни лични данни са били неправомерно разкрити ищцата се притеснила, че от нейно име могат да бъдат изтеглени кредити или да ѝ бъдат отчуждени имоти. Тези свои притеснения ищцата често споделяла с близките си в продължение на месеци, макар че не е използвала електронната услуга на НАП от която да установи видовете нейни лични данни, които са били неправомерно разпространени. Информацията за изтичане на личните ѝ данни Г. черпела единствено от първоначалния SMS в който пишело, че нейни лични данни са били разкрити.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Предявеният осъдителен иск е с правно основание чл.82, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО във вр. с чл.39 ЗЗЛД и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Нормата на чл.82, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 предвижда възможност всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на този Регламент, да получи обезщетение от администратора или от обработващия лични данни за нанесените щети. Съгласно чл.39, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни може да обжалва действията и актовете на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на АПК, както и да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни.

Предвид препратката на чл.39, ал.1 ЗЗЛД и чл.82, §6 от Регламент (ЕС) 2016/679, искът за обезщетение следва да бъде разглеждан по реда на Глава единадесета АПК, като за неуредените въпроси на имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Съдът приема, че предявеният иск е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ за разглеждане в настоящото производство, доколкото се претендира неимуществените вреди да са настъпили от незаконосъобразно бездействие на ответника – администратор на лични данни, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължението установено в чл.24 и чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679, да въведе подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването на лични данни се извършва в съответствие с изискванията на Регламента.

Искът е ОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ - чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане: 1) наличие на

незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или на длъжностно лице – администратори на данни, осъществяващи нарушение на

правилата, установени в Регламент (ЕС) 2016/679 по отношение на защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни, както и на правилата по отношение на свободното движение на лични данни; 2) реално причинена вреда, която от своя страна 3) да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена последица.

С Определение №8036/21.10.2020г. за насрочване на делото в открито заседание, съдът е указал на ответника, че в негова тежест е да установи фактите и обстоятелствата от които черпи благоприятни за себе си правни последици, включително, че при обработване на личните данни на ищцата В. Г. е прилагал подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с разпоредбите на ЗЗЛД и на GDPR.

Ответникът не се е справил с доказателствената си тежест.

В чл.8, §1 от Харта на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) е признато правото на всеки на защита на личните му данни. За осигуряване на това право в Регламент (ЕС) 2016/679 е предвидено задължение за администраторите на лични данни и за обработващите лични данни да осигурят необходимата защита на тези данни, така че да се гарантира тяхното законосъобразно обработване, в съответствие с принципите определени в чл.5 GDPR. Според определението, дадено в чл.4, т.12 от Регламент (ЕС) 2016/679 „нарушение на сигурността на лични данни“ означава нарушение на сигурността, което води до случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до лични данни, които се предават, съхраняват или обработват по друг начин.

Нормата на чл.24 GDPR задължава администратора на лични данни (каквото безспорно е НАП), като съобрази естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, да въведе подходящите технически и организационни мерки, така щото да гарантира *и да е в състояние да докаже*, че обработването на личните данни се извършва в съответствие с Регламента и със закона. В чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679 е изведен принципът на сигурност при обработването на личните данни. Съгласно тази разпоредба администраторът и обработващият лични данни са задължени да прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на *ниво на сигурност, съобразено с риска*, включително и когато това е целесъобразно: псевдонимизация и криптиране на личните данни; способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност, устойчивост на системите и услугите за обработване; способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; *процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки* с оглед да се гарантира сигурността на обработването.

Регламентът не посочва конкретни мерки и способности за защита при обработване на личните данни на физическите лица, а е възприет подход при който всеки администратор сам да определи какви да бъдат тези мерки въз основа на извършен от него анализ на риска и след като вземе предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството,

обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица.

За вреди, произтичащи от извършено обработване, което нарушава Регламента, отговорност носи администраторът и/или обработващият лични данни (чл.82, §2 GDPR). Съгласно §3 на чл.82 GDPR администраторът или обработващият лични данни се освобождава от отговорност *само ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието*, причинило вредата. Следователно в тежест на администратора (в случая НАП) е да установи по безспорен начин, че след преценка на естеството, обхвата, контекста и целите на обработването е идентифицирал всички рискове с различна вероятност и въз основа на това е въвел най-подходящите в конкретния случай и ефективни технически и организационни мерки за защита на личните данни.

С Решение от 14.12.2023г. по дело №C-340/2021 Съдът на Европейския съюз (СЕС), Трети състав, е приел, че принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл.5, §2 и конкретизиран в чл.24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по чл.82 администраторът носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл.32 от Регламента, са подходящи. В съображение 74 GDPR е предвидено, че администраторът следва да е длъжен да прилага подходящи и ефективни мерки и да е в състояние да докаже, че дейностите по обработването са в съответствие с настоящия регламент, включително ефективността на мерките. Тези мерки следва да отчитат естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и риска за правата и свободите на физическите лица. Според съображение 146 от Регламент (ЕС) 2016/679 администраторът или обработващият лични данни следва да бъде освободен от отговорност, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за вредите.

Настоящият решаващ състав приема, че в процесния случай ответникът не е ангажирал доказателства, от които да се направи еднозначен извод, че в качеството му на администратор на лични данни, е идентифицирал всички възможни рискове и е приложил най-подходящите и ефективни мерки за сигурност. Действително, с приетите по делото писмени доказателства се установява, че в един продължителен период от време администраторът формално е предприемал действия за осигуряване на защита на данните които обработва, като е утвърждавал множество правила, процедури, указания, методики и др.п. Не са събрани обаче доказателства, че всички тези документи са основани на действително извършвана оценка на риска при отчитане на обхвата, контекста и целите на обработването. Освен изброените документи ответникът не е представил, нито посочил доказателства с които да установи, че в съответствие със задължението по чл.24, §1 GDPR в определени периоди предприеманите от него технически и организационни мерки за защита на личните данни са били преразглеждани и съответно актуализирани въз основа на извършен анализ на риска. Не се твърди и не са ангажирани доказателства периодично да е било извършвано изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването, в съответствие със задължението, регламентирано в чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679.

При това съдът приема, че в случая е налице първият елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане - бездействие на НАП като администратор на лични данни да изпълни задълженията, установени в чл.24 и чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679 за прилагане на технически и организационни мерки за осигуряване на ниво на сигурност при обработване на личните данни съобразено с естеството, обхвата, контекста и целите на обработването и с идентифицираните рискове с различна вероятност.

Доказано е по делото и настъпването за ищцата на реална вреда с неимуществен характер, която е пряка и непосредствена последица от бездействието на ответника.

Съгласно т.6 от диспозитива на Решението на СЕС по дело C-340/21, чл.82, §1 GDPR трябва да се тълкува в смисъл, че *опасенията, които субектът на данни изпитва*, вследствие на нарушение на този Регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, *могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“* по смисъла на тази разпоредба. В мотивите на Решението от 14.12.2023г. (т.84, т.85) СЕС приема, че лице, засегнато от нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679, което е имало отрицателни последици за него, *е длъжно да докаже, че тези последици представляват нематериални вреди* по смисъла на член 82 от този Регламент [в този смисъл решение от 04.05.2023г., Österreichische Post (Нематериални вреди, свързани с обработването на лични данни), C-300/21, EU:C:2023:370, т. 50]. По-конкретно, когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, *сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се смятат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни*.

В случая съдът намира за установено с приетите гласни доказателства настъпването за ищцата на неимуществени вреди изразяващи се в търпени от нея страх и притеснения, че може да бъде злоупотребено с личните ѝ данни като от нейно име бъдат изтеглени кредити или отчуждено нейно имущество. С приетата по делото Справка от 18.11.2020г. се установява, че по отношение на лични данни на Г. е бил осъществен нерегламентиран достъп, поради което и съдът намира, че е нормално ищцата да изпитва неудобства, да се чувства притеснено и несигурно. При всички случаи допускането на неразрешен достъп до личните данни, обработвани от НАП, накърнява легитимните очаквания спрямо държавата за сигурност в личната ѝ имуществената сфера, предвид възможността за злоупотреби с личните данни, широко обсъждана в медийното пространство. Съдът дава вяра на показанията на свидетелката, въпреки роднинската ѝ връзка, и приема за установено, че майка ѝ е изпитала притеснения от разкриването на личните данни. Като взема предвид обстоятелството, че ищцата не е потърсила информация какви нейни данни са били разкрити, а се е задоволила само с полученото кратко текстово съобщение, което не съдържа никакви сведения за обема на разкритите данни, съдът приема, че не се доказват по-големи вреди от естественото притеснение и неприятно усещане, което всеки човек би изпитал в подобна ситуация.

След като ответникът не успя да докаже, че по никакъв начин не е отговорен за нарушението на сигурността на лични данни, то съдът приема за установена и причинната връзка между бездействието на администратора на лични данни и търпяната от ищцата неимуществена вреда. Неправомерните действия на третите лица не прекъсват пряката причинно-следствена връзка между нарушението на ответника и противоправния резултат и между противоправния резултат и претърпените неимуществени вреди, тъй като единственото условие, което ги прави възможни е именно недоказаното съответствие на обработването на лични данни с изискванията за сигурност. Регламент (ЕС) 2016/679 не препраща към правото на държавите членки относно смисъла и понятията на термините, съдържащи се в чл.82, по-специално до понятията "материални и нематериални вреди", "обезщетение за нанесени вреди" и за целите на прилагането на този регламент тези термини трябва да се разглеждат като самостоятелни понятия на правото на Съюза, които трябва да се тълкуват еднакво във всички държави членки (така Решение от 04.05.2023г. по дело C-300/21 на СЕС), следователно, нормите от националното законодателство са неприложими. Според указанията дадени в т.146 от Преамбюла на Регламент (ЕС) 2016/679 понятието "вреди" се тълкува в по-широк смисъл в контекста на съдебната практика на СЕС по начин, който отразява целите на регламента. Тълкувана съвместно с разпоредбата на чл.82, §4, изречение последно, която изисква да се гарантира действително обезщетение на субекта на данни, се обосновава извод, че обезщетението за нематериални вреди не се поставя в зависимост от определен праг на значимост на вредите, но едновременно с това се държи сметка изплащането на обезщетението да не се превърне в наказателно обезщетение.

Ищцата не претендира и не доказва вреди, по-големи от обикновените неудобства и притеснения, поради което не се налага и да представя доказателства за специфични на нейното положение обстоятелства, които основават по-големи вреди от обичайните. Съдът като съобрази от една страна увредата на ищцата, която се изразява в притеснение и неприятно усещане, намира, че сумата от 500 (петстотин) лева представлява справедливо обезщетение на неимуществените вреди.

Предвид изхода на правния спор основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихва за забава, смятано от 15.07.2019г. – датата на увреждането до датата на завеждане на исковата молба, в размер на 8.89 (осем лева и 0.89) лева, както и на законна лихва от датата на завеждане на исковата молба – 16.09.2019г., до окончателното изплащане на сумата.

Двете страни претендират разноски и с оглед отхвърлената и уважена част от предявения иск, разноските остават за страните, така, както са ги направили.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на В. Д. Г. от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата 500 (петстотин) лева като обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на нарушение на сигурността на лични данни по смисъла на чл.4, §12 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016г., заедно с лихва за забава в размер на 8.89 (осем лева и 0.89) лева за периода от 15.07.2019г. до предявяване на исковата молба и законна лихва от предявяване на иска до окончателно изплащане на задължението. **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция в останалата част до пълния предявен размер от 1000 (хиляда лева).

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова